

CILLA A ROLF
BÖRJLINDOVCI

MILOSRDNÝ SAMARITÁN

IKAR

CILLA A ROLF
BÖRJLINDOVCI

MILOSRDNÝ SAMARITÁN

Preložili Lenka Kočišová a Zuzana Inczingerová

IKAR

Cilla and Rolf Börjlindovci
DEN BARMHÄRTIGE SAMARITEN

Copyright © Cilla & Rolf Börjlind 2021 by Agreement with Grand Agency
Translation © 2022 by Lenka Kočíšová and Zuzana Inczingerová
Jacket design © 2022 by Emil Křížka
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8534-7

Na začiatku každého zločinu je dobrý úmysel.

Utekala.
Bežala cez hustý les, tvár jej bičoval dážď, nohy zakrvavené od ostrých kameňov, ruky doškriabané od konárov a mokré pramene dlhých vlasov prilepené na ústa.

Najhoršia však bola tma. Mesačné lúče sa nepredrali cez husté mračná, preto nedovidela ani na meter. Napriek tomu bežala ďalej, rozhrňala haluze a predierala sa hustým lesom.

Preč!

Kdesi zahúkala mama sova a sovie mláďa jej odpovedalo. Nevystrašilo ju to, lebo húkanie sovy dobre poznala. Nie, utekala pred niekým s dvomi nohami a so zbraňou v ruke. Obzrela sa. Nevidela svetlo z baterky, to znamenalo, že stále má náskok. Možno si nevšimnú, že utiekla, možno si to všimnú až na svitaní a vtedy už bude pri obývanej oblasti.

V najlepšom prípade.

Teraz však dychčala od námahy.

Tri dni sedela v rovnakej polohe, s rukami zviazanými za chrbtom a to na nej zanechalo stopy. Napätie a stres ju načisto vyštávil.

Spomalila.

V posledných minútach vnímala, že terén sa zmenil. Nohy sa jej šmýkali a v ovzduší sa vznášala vlhkosť. Rukami sa obtrela o niečo, čo pripomínalo papradie. Zrazu počula za sebou zvuk, rýchlo sa blížil.

Tentoraz to nebola sova. Pohybovalo sa to po zemi. Žeby ju objavili? Zaraz zastala, šmátrala rukami v tme, kým nenahmatala

kmeň, za ktorý sa skryla, a zadržala dych. Zažmurkala a nastražila uši. V tej chvíli preťalo ticho v lese hlasné zabučanie.

Jeleň.

Iba jeleň.

Ako malá sa často zamýšľala, ako je možné, že také nádherné zvieratá vydávajú také hrôzostrašné zvuky. Vydýchla, chvíľu počkala, potom vyšla spoza stromu a pokračovala v ceste. Nebo sa vyjasnilo, dokonca aj dážď ustal, ona však bola zmáčaná až po kolená. Brodila sa cez blato a močarinu, kroky jej sťažovali korienky plazivých rastlín.

Ako ďaleko zašla?

Od statku by už mohla byť dostatočne ďaleko, ak sa náhodou nevydala zlým smerom, lebo v tom prípade by chodila do kruhu. Nemala najmenšej potuchy, kde sa nachádza. Počas jazdy autom bola takmer v bezvedomí. Mala však pocit, že cesta trvala iba niekoľko hodín a nie niekoľko dní, takže sa pravdepodobne neocitla v úplnej pustatine.

Priamo pred ňou sa objavil vrch. Nie úplne strmý, no dostatočne vysoký. Keby sa jej podarilo vyškriabať až hore, pravdepodobne by uvidela svetlá z neďalekých domov. Pustila sa teda do šplhania, rukami potme hľadala čokoľvek, čoho by sa mohla pridržať. Chytila sa konára, potiahla ním, aby si overila, že ju udrží, a vyšvihla sa hore. Nohou nahmatala diery v skale, do ktorej ju mohla zastrčiť, a druhou rukou šmátrala v mäkkom machu po niečom, čoho by sa mohla zachytiť. Podarilo sa jej to a kúsok po kúsku liezla až do chvíle, keď vyšvihla nohu a vytiahla sa cez okraj. Dostala sa až na vrchol.

Namáhavo dychčala, preto sa posadila a oddychovala. Až vtedy pocítila chlad. Striaslo ju od zimy. Mala iba tenké tričko a džínsy. Triasli sa jej ruky. Pošúchala si stehná a pokúšala sa zistiť, kde sa vlastne nachádza. Tu hore sa zrak prispôbil tme oveľa lepšie. Rozoznávala vrcholky stromov siahajúce až k nebu. Vstala a rozhliadala sa po krajine pred sebou. Nevidela nijaké svetlá, a kam dovidela, tam nevidela nijaké budovy. Všade panovala tma. Zosunula sa na zem.

Vtedy to zbadala.

Svetlo dvoch reflektorov mihajúcich sa v lese, ktoré náhle zmizlo. Cesta! Dole je cesta! Zostupovala tak rýchlo, ako sa odvážila. To auto nedostihne, no určite sa zjavia iné.

A všetky cesty predsa niekam vedú.

Odhodlaná dostať sa dolu čo najrýchlejšie zakopla v hustom machovom poraste, rukou sa pokúšala utlmiť pád a čosi zaprašalo. Do ruky jej vystrelila nesmierna bolesť, ju to však nezaujímalo. Musela totiž pokračovať v ceste. V diaľke si všimla druhý pár žiarivých svetiel, prerážali si cestu lesom, preto vstala a pustila sa do behu. Po chvíli sa dostala k ceste, zastala a padla na kolená. Auto tadiaľ ešte neprešlo, počula vrčanie približujúceho sa motora.

Stihla som to!

Odhrnula si vlasy z tváre a vstala. Auto vyšlo zo zákruty a svetlo diaľkových reflektorov ju oslepilo. Prižmúrila oči, urobila niekoľko krokov doprostred cesty a mávala zdravou rukou. Auto spomalilo a napokon zastalo iba kúsok pred ňou, svetlá stále zapnuté. Dvere na strane vodiča sa otvorili, vystúpila postava, ktorú vinou svetla nedokázala rozoznať.

„Potrebujem pomoc!“ zakričala. „Prosím vás, pomôžte mi!“

A vtedy zbadala, kto to je.

Lisa Hedqvistová sa ocitla na rohu ulice Bergsgatan a kráčala k policajnej stanici. Zložila si rúško, ktoré mala na tvári počas jazdy autobusom, a strčila si ho do vrečka. Bol pondelok ráno a mesto bolo rovnako tmavé a ponuré ako včera. Ako v poslednom čase po všetky ostatné dni v týždni. Slnko vídala iba na instagramových fotkách svojej sesternice, ktorá žila na Novom Zélande. Tu však panovalo sychravé a nevlúdne počasie, priam skvelé završenie pandémie. Celý národ sa dal cez leto učičkať pocitom falošného bezpečia, no teraz ukazovali všetky čísla opačným smerom.

Nikto sa teda nemohol čudovať, že je napätá ako struna. Včera sa pokúšala nahovoriť si, že najlepšie bude zamerať sa na budúcnosť. Sústrediť sa na to, čo bude, keď sa toto všetko skončí. Nákaza. Temnota. Ťažoba. Príde jar, bude sa očkovať, čakajú ju slnečné letné dni, stretnutia a fyzický kontakt.

Túžila konečne objasniť priateľa a prahla po erotickom spojení. Od posledného sexu ubehol dlhý čas a každým dňom jej to čoraz väčšmi chýbalo. Jestvoval však ešte jeden dôvod, pre ktorý pociťovala napätie. O štvrt hodiny ju čaká videostretnutie na internetovej platforme Zoom a jeden z jeho účastníkov ju privádzal do rozpakov. Policajný komisár z mesta Göteborg s krátkymi zubami a uhladenými vlasmi. Jens Ovik. Bola zvyknutá na to, že niektorí ľudia na nej zotrávajú pohľadom dlhšie, než je bežné, toto však bolo celkom iné. Hľadel na ňu tak, ako by si ju neznámy muž na obrazovke rozhodne nemal obzerať. Akoby ju láskal pohľadom. V skutočnosti si nemohla byť stopercentne istá, že tak pozeral iba na ňu,

lebo na obrazovke sa nachádzali aj ďalší dvaja účastníci, mala však ten pocit. Dúfala, že na dnešnom stretnutí sa nezúčastní.

Bohužiaľ, bol tu, a jeho pohľad bol rovnako nástojčivý. Rozhodla sa, že počkajú na zvyšných dvoch policajných šéfov obvodných oddelení Západ a Juh.

„Čakáme už len na Rønningovú,“ vyhlásil jeden z nich.

Témou stretnutia bola narastajúca kriminalita gangov a zvyšujúca sa intenzita prestreliek na predmestiach veľkomiest. Olivia sa mala zúčastniť na tomto stretnutí z domu.

„Zavolám jej,“ ponúkla sa Lisa. „Možno nemá v byte najlepšie internetové pripojenie.“

Lisa chytila mobil a zavolała Olivii. Bez odpovede. Žeby prespala u Lukasa? Chcela sa k nim pripojiť odtiaľ? Vytočila Lukasovo číslo a on prijal hovor takmer okamžite.

„Ahoj, Lisa! Ako sa vám darí?“

Otázka ju poriadne zaskočila.

„S čím?“ spýtala sa.

„S prípadom.“

„S akým prípadom?“

„V piatok mi Olivia poslala správu, že sa chystá zúčastniť na nejakom nalievavom prípade a zaberie jej to celý víkend... Včera som jej volal, ale nezdvíhala.“

„Takže nie je s tebou?“

„Nie...“

„Okej, ďakujem ti.“

Rozčarovaná ukončila hovor. Cez víkend nemali nijaký prípad, ktorý by si vyžadoval Oliviiu prítomnosť.

Obrátila sa k obrazovke a všimla si, že Jens Ovik sa usmieva.

„Začneme teda bez Rønningovej,“ vyhlásila.

Policajná komisárka Mette Olsäterová bola na dôchodku a stala sa závislou. Od marca, teda od začiatku pandémie, zabíjala dni sledovaním rôznych televíznych seriálov. Keď začala pozeráť animovaný

seriál o morskom koníkovi spievajúcom operu, bol jej muž Mårten nútený zasiahnuť a niečo s tým urobiť. Mette mu musela sľúbiť, že nebude pozeráť televíziu viac ako tri hodiny denne.

Ako dieťa.

Ďalšia vec, ktorou pandémie zamávala, bola jej hmotnosť. Dramaticky totiž pribrala. Niekedy sa cítila ako žijúci sedací vak, ktorý sa len tak-tak vyvalil z postele. Potom však prišiel hovor, ktorý úplne všetko zmenil. Bol z MSB, švédskeho ekvivalentu oddelenia civilnej ochrany a krízového plánovania. Európska únia sa chystala v priebehu decembra schváliť očkovaciu látku a potom ju expedovať do všetkých členských štátov. Dodávky museli byť z bezpečnostných dôvodov utajené. Na Mette sa obrátili s otázkou, či by nechcela koordinovať prepravu z policajnej strany. Mala dlhoročné skúsenosti v oblasti medzinárodnej spolupráce a navyše sieť kontaktov, ktorá pokrývala väčšiu časť Európy. Preto bola najvhodnejšou kandidátkou na túto prácu.

Bez rozmyšľania tú ponuku prijala.

Pozícia koordinátorky bola presne to, čo potrebovala, aby skoncovala so svojou závislosťou od televíznych seriálov a zbavila sa svojho sedacieho vaku. Odvtedy začínala každý pracovný deň rýchlou prechádzkou na čerstvom vzduchu, aby si naštartovala mozog, a s radosťou konštatovala, že každým dňom sa jej kráča ľahšie. Tepláky, v ktorých chodila posledného polroka, jej už boli priveľké.

Teraz predsedala konferencii o bezpečnosti dodávok, na ktorej sa zúčastnili predstavitelia Europolu. Sedela v kuchyni s počítačom na jedálenskom stole. Vzhľadom na to, čo všetko sa črtalo v pozadí, to nebolo vhodné pracovné miesto. S nevôľou totiž vystavovala na obdiv inventár svojej neusporiadanej kuchyne, o to menej, ak sa mala zhovárať s medzinárodnými riaditeľmi. Okrem toho sa Mårten rád prechádzal po byte s rozhaleným županom a kedykoľvek mohol vojsť do záberu. Ani tento výhľad by nerada ponúkla celej Európe.

Zvyčajne pracovala z miestnosti, ktorú celá rodina nazývala Africká izba, lebo v nej zhromaždila väčšinu predmetov a suvenírov zo svojich početných zahraničných ciest. Dominoval jej dlhý a široký stôl, teraz sa tam však nedalo poriadne ani sedieť. Mårten si

zaumienil postaviť veľký model plachetnice Cutty Sark z devätnásťteho storočia a náradie mal porozkladané všade naokolo.

Pre stavbu tohto modelu sa dokonca pochytili, no vzhľadom na izoláciu, v ktorej žili, chápala, že Márten sa musí nejako vyrovnat s nedobrovoľnou samotou. Z nich dvoch trpel najväčšmi práve on, lebo sa nestretával s deťmi ani s vnúčatami a bol na najlepšej ceste upadnúť do hlbokej depresie. Vtedy zbadal na internete reklamu: „Postav si vlastný klipper!“

S vervou sa do toho pustil a nálada sa mu rapídne zlepšila. Preto sedela Mette v kuchyni a otáčala obrazovku počítača do menej zahnbujúcej časti kuchyne.

„Zhodneme sa na tom, že za hlavnú časť dodávok bude zodpovedať spoločnosť Frigicargo?“ spýtala sa a zahľadela sa na mužov na obrazovke, ktorí prikyvovali.

„Keďže táto spoločnosť patrí medzi špičku, čo sa týka prepravy teplotne regulovaných zásielok v Európe, domnievam sa, že je to logická voľba,“ konštatoval belgický zástupca.

„Ako je to s vašou bezpečnosťou?“

„Lepšia ako alternatívy z Poľska či z Rakúska.“

„Výborne,“ vyhlásila Mette. „Čo keby ste sa s nimi spojili?“

„Dohodnuté.“

Vtedy jej zazvonil mobil. Pri mene Lisy Hedqvistovej na okamih zaváhala, nakoniec však hovor prijala.

„Ahoj, Lisa, môžem ti zavolať späť? Mám totiž stretnutie.“

„Samozrejme. Zaujímalo ma len, či náhodou nevieš, kde je Olivia.“

„Netuším,“ odvetila Mette. „Ozvem sa.“

Mette ukončila hovor, ospravedlnila sa zúčastneným a pokračovala v diskusii o dodávkach a preprave.

*

„Chytil si niečo?“

Luna Johanssonová stála na najvyššom schode pred vchodovými dverami a kričala na Toma Stiltona. Sedel v nafukovacom člne v zálive pred domom na ostrove Rödlöga a vyťahoval sieť z vody. Hodil

ich tam iba včera a dúfal, že dnes v nich nájde pekný úlovok. Vietor z otvoreného mora sa mu zapieral do hnedej bundy, jemu to však vôbec neprekážalo. Bol tam, kde chcel byť, kde sa cítil najlepšie, tak blízko k moru, ako sa len dalo. Jeho jediným spojením s okolitým svetom bolo nestabilné mobilné pripojenie na kopci za domom.

Jeho partnerka Luna taká nadšená nebola, no uznala, že Rödlöga je najvhodnejšie miesto na karanténu. Izolovanejší už jednoducho nemohli byť. Preto sa s tým uspokojila.

Zatiaľ.

Keď nadíde správny čas, vráti sa k svojej nevlastnej sestre Aditi žijúcej v Thajsku. Pokúšala sa zlákať aj jeho.

Všade so sebou ťahala modrý pracovný overal, oblečenie, na ktorom lipla čím ďalej, tým väčšmi, lebo jej pripomínal dávne časy, keď drela na renovácii svojej loďky Sara la Kali. Kotvila pri môle Långholmskajen pri Štokholme. Na nej sem priplávala Luna spolu s otcom z Francúzska pred mnohými rokmi. Odvtedy jej slúžila ako príbytok a v posledných rokoch na nej prebýval aj Tom.

Práve teraz však bol ich dočasným príbytkom ostrov Rödlöga. Stilton akurát vyťahoval posledný meter siete a konštatoval, že úlovok nie je ktoviečo. V sieti uviazlo množstvo trepotavých rybičiek, tri ostrieže, z toho minimálne jeden vhodný na pečenie.

„Žiadna sláva!“ zakričal.

Luna si uvedomila, že pravdepodobne ich aj dnes čaká večera z konzervy. Počas poslednej návštevy obchodu na Köpmanholmen ich nakúpili nehorázne veľa, preto mali dostatok jedla na niekoľko týždňov dopredu.

Nudné, ale dalo sa to vydržať.

Stilton uviazal čln pri môle a vzal do náručia rybárske siete. Večer vyrazí na sever, možno bude mať šťastie a podarí sa mu niečo uloviť. Alebo nie. To však nebolo dôležité. Sadol si na drevenú lavicu so sieťou v lone a pustil sa vymotávať z nej klzké rybičky. Luna prišla za ním na mólo.

„Lisa sa ti asi pokúšala dovolať.“

Držala Stiltonov mobil. V závislosti od počasia signál niekedy

prenikol až k nim. Stilton si utrel mokré ruky o lavicu, chytil mobil a postavil sa.

„Idem na kopec. Predpokladám, že s ostriežmi si poradíš. Jeden z nich skončí na panvici.“

Luna hľadela na tri malé ostrieže a dumala nad tým, ktorého z nich mal Tom na mysli, lebo ona medzi nimi nevidela nijaký veľký rozdiel.

Na vrchole kopca mu chvíľu trvalo, kým našiel miesto s dostatočne silným signálom. Nakoniec sa mu to podarilo a vytočil Lisino číslo.

„Ahoj, to som ja, Tom. Vraj si mi volala.“

„Áno. Ahoj. Ešte stále sa nachádzate v krajine nikoho?“

„Máme sa skvele. Človek jednoducho nedokáže zachovať väčší odstup než tu. A čo ty?“

„Tak to je dobre. Snažím sa dovolať Olivii. Neozvala sa ti náhodou cez víkend?“

„Nie. Nemáme tu práve ideálne podmienky na telefonický kontakt, ale... Volala si Lukasovi?“

„Áno. Skontaktovala som sa aj s Mette a Mariou. Od minulého piatka sa nikomu neozvala.“

„Dobre... Keby mi zavolala, odkážem jej, že sa s ňou musíš súrne pozhovárať.“

„Výborne. A pozdravuj odo mňa Lunu!“

Stilton ukončil hovor. Nepáčilo sa mu, čo sa práve dozvedel. Ak išlo o Oliviu, cítil v žalúdku jemnú nervozitu. V posledných rokoch toho preskákala naozaj dosť. Mala sklón dostať sa do situácií, v ktorých by sa nemala ocitnúť.

Určite to má prirodzené vysvetlenie, pomyslel si.

Lisa však nezmýšľala rovnako.

Práve naopak.

Podišla ku kolegovi Bossemu Thyrénovi, ktorý sedel za kancelárskym stolom a driemal. V noci sledoval drogových dílerov a zorganizoval úspešnú raziu v časti Handen, pri ktorej zatkol dílera s niekoľkými vrecúškami metamfetamínu. Do postele sa dostal až o piatej nadránom.

Mal teda plné právo sedieť za stolom a driemať.

„Niečo tu nesedí,“ vyhlásila Lisa a posadila sa na stoličku kúsok od stola.

Lisa sa pustila do vysvetľovania a Bosse bez slova prikyvoval. Vôbec sa to nepodobalo na Oliviu. Vždy ju bolo možné zastihnúť a nikdy sa na tak dlho neodmlčala.

„Možno ochorela,“ nadhodil.

„V takom prípade by nám to oznámila. A okrem toho by to vedel aj Lukas.“

„Možno stretla niekoho iného.“

„Prestaň,“ zahriakla ho Lisa.

Hľadeli na seba. Bosse sa očividne prebral.

„Mala by si zísť k nej domov,“ navrhol.

Lisa prikývla a vytočila Lukasovo číslo.

„Ahoj, Lukas. Máš pri sebe kľúč od Oliviihno bytu?“

„Nie, ale suseda o poschodie nižšie má rezervný kľúč. Poznám ju.“

Lukas civel na zariadenie. Spolu s Lisou stáli pred bránou do Olivii-nej bytovky na ulici Högalidsgatan a pokúsil sa zadať správny kód. Ruky mal špinavé od farby a začínal byť poriadne podráždený.

„Aby bolo jasné, kód poznám, iba občas zamením poradie čísel. A niekedy zmení kód...“

Urobil ešte jeden pokus, no aj tentoraz neúspešný.

„Niekto ide,“ povedala Lisa.

Vnútri sa objavil starší pán, a keď ich zbadal stáť pred bránou, zastal. Lukas mu gestom naznačil, aby otvoril bránu. Muž očividne váhal a iba sa naklonil k dverám.

„Bývate tu?“ zakričal cez sklenenú výplň.

„Býva tu moja priateľka Olivia Rönningová,“ odvetil Lukas. „Pustíte nás dnu?“

„A ako mám vedieť, že vravíte pravdu?“

Lisa videla, že Lukas je na najlepšej ceste toho pána odohnať, preto vytiahla policajný preukaz a priložila ho ku sklu.

„Som od polície. Otvorte dvere.“

Muž si vybral z vrecka okuliare a nasadil si ich. Starostlivo si premeriaval Lisu od hlavy po päty. Aj Lise už dochádzala trpezlivosť.

„V tom prípade vstúpte,“ ozval sa nakoniec a otvoril bránu. „Potulujú sa tu všelijaké typy, preto nepúšťam do domu každého, kto príde...“

Skôr než muž dopovedal, Lukas s Lisou už boli na polceste ku schodisku.

Mali šťastie, lebo susedka bývajúca o poschodie nižšie bola doma. Bola to roztomilá dáma nižšej postavy, a keď zbadala Lukasa, rozžiarila sa ako slniečko.

„Dobrý deň,“ pozdravil ju. „Musíme sa dostať do Oliviiho bytu. Máte kľúč, nemám pravdu?“

„Pravdaže mám. Počkajte chvíľu.“

Pani sa o chvíľu vrátila s náhradným kľúčom.

„Stalo sa jej niečo?“ spýtala sa.

„Nie, nič sa jej nestalo. Kedy ste ju videli naposledy?“

„Už je to hodná chvíľa. V týchto časoch sa zdržujem prevažne doma.“

„To je dobre. Onedlho vám kľúč vrátíme.“

V byte nikto nebol. Zistili to rýchlo, lebo byt pozostával iba z obývacej izby, kuchyne a zo spálne. Pred dverami do bytu neležala nijaká pošta. Lukas sa posadil na pohovku a chytil mobil.

„Toto je posledná esemeska, ktorú mi poslala.“

Natrčil jej displej. Lisa si všimla čas odoslania – krátko po piatej v piatok popoludní. Ak jej pamäť slúžila, po tejto esemeske sa s ňou už nepodarilo skontaktovať. Oprela sa o roh knižnice a pozorovala Lukasa. Pôsobil pokojne. Ona si už stihla od nervozity poobhrýzať nechty na jednej ruke.

„Čo teraz?“ spýtala sa Lisa viac-menej seba.

„Počkáme, kým sa neozve.“

„Nevyzeráš, že by ťa to znepokojovalo.“

„Som zvyknutý.“

Lukas vstal a kráčal k dverám. Lisa ho mlčky pozorovala. Potom zavolala Bossemu a požiadala ho, aby vystopoval Olivii mobil.

„Myslela som si, že sme priateľky.“
Jej hlas bol tvrdý a chladný a taký nebýval vždy. Občas v ňom bolo počuť náznak sympatie.

„Veď nimi sme,“ odpovedám.

„Od priateľky sa predsa neuteká.“

Priateľka sa nevyhráža priateľke so zbraňou v ruke, mala som na jazyku, ale provokovať ju by nebol dobrý nápad. Stojím nedaľeko poklopu na podlahe, zakrýva otvor, ktorý vedie do pivnice. Ona stojí tesne za mnou. Ruky mám zviazané za chrbtom, preto nezmôžem veľa. Musím jej teda pritakávať, aby som získala späť štipku dôvery, ktorú sa mi podarilo vybudovať skôr, než som sa pokúsila utiecť.

„Prepáč,“ ospravedlňujem sa. „Bolo to odo mňa hlúpe. Spanikáрила som. Neviem, čo som si vtedy myslela.“

„Na seba. Myslíš len sama na seba. A pritom ubližuješ druhým a všetko kazíš. Dolu!“

Hľadím do pivnice. Takže tam sa ma chystá zatvoriť. Predtým ma držali pod zámkou v dome na poschodí. Teraz ma chce potrestať. Prirodzene. Nájst' únikovú cestu bude tentoraz priam nemožné.

Opatrne kráčam dolu. Laty starého dreveného schodiska sú miestami labilné a spráchnivené, preto našlapujem opatrne, aby som sa cez ne neprepadla. Len tak-tak udržiavam rovnováhu. Zostávajú posledné dva schody, keď ma niečo silno štuchne do chrbta a ja padám do zdanlivo bezodnej temnoty. Pokúšam sa utlmiť pád najlepšie, ako viem, dopadnem však na zranenú ruku. Bolesť mi

vystrelí až kamsi do hlavy. Hlasno zревem. Poklop sa zavrie a počujem, ako ho starostlivo zahaspruje.

Som tu uväznená.

Sama v temnej pivnici.

Ležím na studenej, vlhkej dlážke. Cítim pod sebou hlinu. Vzduch je zatuchnutý a páchne po plesni. Podarí sa mi vstať. Hlavou narážim o dosky, pivnica má teda nízky strop. Cez štrbinu pri otvore preniká dnu pásik slabého svetla. Pomaly sa pohybujem v temnote, pokúšam sa zorientovať v priestore. Pivnica nie je veľká, zo stien trčia veľké studené kamene. Zakopnem o niečo na zemi, otočím sa, klaknem si a ohmatávam to. Pravdepodobne je to poleno. Asi ma zamkli do starej pivnice, kde skladovali drevo na kúrenie. Sadnem si naň, aby som nemusela sedieť a mrznúť na studenej zemi. Zmocnila sa ma nevýslovná únava, prechádza mnou v pulzujúcich vlnách. Trasú sa mi nohy a ruka ma príšerne bolí. Som totálne vyštvavená. Žalúdok sa mi skrúca od hladu. Zvesím hlavu, až sa mi takmer dotýka hrude. Chlad a vlhkosť mi zaliezajú pod kožu. Udalosti posledných dní si vyberajú svoju daň.

Väzenie, útek a návrat do väzenia.

Hotový antiklimax.

Takmer sa mi to podarilo, bola som však priveľmi nedočkavá. Znova. A teraz som sa ocitla v oveľa horšej situácii. Uväznili ma v pivnici na nejakom statku, bohviekde vo Švédsku, a nikto netuší, kde som.

Okrem nej, s pištoľou v ruke.

Zomriem tu? V očiach ma pália slzy, zúfalo ich zadržiam. Musím sa pokúsiť udržať si jasnú myseľ. Plač mi nepomôže. Ani panika. Musím postupovať pokojne a metodicky. Byť trpezlivá. Vzťah medzi mnou a únoskyňou predstavuje jedinú možnosť záchrany. Kým som sa nepokúsila o útek, vytvorilo sa medzi nami akési puto. Myslela si, že sa z nás stali priateľky.

Musíme sa teda znova spriatelíť.

Celé telo mi zrazu zareaguje na akýsi čudný zvuk. Zdvihnem hlavu a pozerám smerom, odkiaľ zvuk prichádza. Zdá sa, že ide od

schodiska. Uvoľňuje sa závora na poklope. Otvorí sa dokorán, dnu prenikne široký pás svetla a ožiari schodisko. V okamihu stojím a pozerám sa tým smerom. Možno sa nado mnou zlutovala. Možno mi dovolí vrátiť sa nahor, do tepla. Urobím niekoľko krokov vpred. Čosi veľké sa kotúľa dolu po schodoch a dopadne na zem. Keď sa poklop znova zatvorí, pochopím, čo to je. Starý nafukovací matrac.

Pivnica sa opäť ponorí do tmy.

„Sladké sny!“ povie hlas spoza poklopu.

Signál z Oliviiho mobilu vystopovali na okraj parku Högalidsparken. Oblasť zúžili na časť ulice Borgargatan, kde boli umiestnené kontajnery. Mobil napokon našli na dne smetiaka určeného na zber farebného skla.

Bezpečnostná kamera nainštalovaná neďaleko však neposkytla stopu, ktorá by ich posunula o krok bližšie k osobe, čo tam mobil zahodila.

Lisa sedela za svojím stolom a študovala fotografiu na mobile. Technici práve ukončili jeho prehliadku. Možno sa na ňom nachádzali nielen Oliviiine odtlačky, ale aj iné.

Samozrejme, ak ho nezahodila Olivia.

Lisa si to však nemyslela. Dospela k záveru, že Olivia sa dostala do problémov. Proti svojej vôli.

„Možno sa skrýva dobrovoľne,“ zauvažoval Bosse, opierajúci sa o stenu.

„Prečo by to robila? A prečo by sa zbavovala mobilu?“

„A ako vysvetlíš esemesku, ktorú poslala Lukasovi?“

„Buď ju donútili napísať ju, alebo ju napísal a poslal niekto iný. Z jej mobilu. Nebola totiž na nijakej misii.“

„Kedy mu prišla?“

„V piatok popoludní.“

„Pred troma dňami.“

„Áno.“

Vedeli, čo to znamená. Ak Oliviu uniesli, stratili priveľa drahocenného času.